

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **HORA DEXTRA, s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Hellichova 485/1, IČ: 260 92 018, zast. Kofroň a Dvořáček k.s., daňová kancelář, se sídlem Benešov, Tyršova 182, IČ: 255 27 169, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j.: 7619/15/5100-41454-711716,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 3. 2015, č. j.: 7619/15/5100-41454-711716, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Kofroň a Dvořáček k.s., daňové kanceláře.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 9. 2014, č. j. 5489222/14/2001-24904-105044. Tímto rozhodnutím správce daně zamítl dle § 156 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, žalobcovu žádost ze dne 6. 8. 2014 o povolení posečkání daně, kterou žalobce žádal o rozložení nedoplatku na úroku z prodlení na dani z příjmů právnických osob ve výši 269 159 Kč a nákladů daňové exekuce ve výši 5 382 Kč na měsíční splátky po 15 000 Kč až do zaplacení celé částky.

V úvodu žaloby žalobce popsal skutkový stav tak, že dne 16. 3. 2012 společnost P&J Capital s. r. o. nabyla 100% podíl ve společnosti HORA DEXTRA, s. r. o. (žalobce). Ve společnosti byl jmenován nový jednatel, který se snažil s péčí řádného hospodáře řešit dluhy vůči správci daně, které žalobci vznikly za působení předchozího jednatele. Nový jednatel komunikoval s místně příslušným správcem daně (v té době finančním úřadem Český Krumlov), aby zjistil aktuální stav dluhů. Na základě poskytnutých podkladů byla v součinnosti s FÚ Český Krumlov uspořádána dražba žalobcova nemovitého majetku, na jejímž základě byly všechny přihlášené pohledávky řádně uhrazeny dne 6. 6. 2012 a 14. 6. 2012. Žalobce se přitom domníval, že FÚ Český Krumlov do dražby přihlásil veškeré své tehdy existující pohledávky a že dluh byl splacen.

Dne 30. 8. 2012 došlo ke změně sídla žalobce, a tím ke změně místní příslušnosti správce daně, kterým se stal Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Správce daně dne 30. 8. 2013 vyrozuměl žalobce o evidovaném nedoplatku na dani z příjmů PO za zdaňovací období roku 2007 včetně příslušenství. Dle žalobce měl správce daně tuto pohledávku uvést v soupisu pohledávek přihlášených do dražby. Tím, že tak neučinil, se spolupodílel na vzniku nedoplatku a vyměření dalších úroků z prodlení. Dne 11. 11. 2013 žalobce podal žádost o posečkání, která byla zamítnuta s odůvodněním, že k žádosti nebyly předloženy žádné ekonomické podklady, které by prokazovaly reálnost budoucí úhrady nedoplatku. Dne 6. 8. 2014 proto žalobce podal novou žádost o povolení posečkání daně a konkrétně uvedl, že v současné situaci nemá disponibilní volné prostředky a uhrazení předmětné částky by pro něj znamenalo vážnou újmu spočívající v nemožnosti dalšího rozvoje podnikání a zároveň bezprostřední riziko zániku jeho podnikání. Žádost doložil výpisem z účetnictví ze dne 6. 8. 2014 a dále nabídnul správci daně zajištění nedoplatku ručením ze strany P&J Capital s. r. o., mateřské společnosti žalobce. Šíře ručení byla sjednána na osobním jednání dne 20. 8. 2014 jako neomezená a žalobce opakovaně nabízel součinnost se správcem daně a v případě pochybností nabízel doplnění dalších údajů. Správce daně žádost zamítl s tím, že nebyly naplněny podmínky dle § 156 odst. 1 daňového řádu a riziko neuhrazení daného nedoplatku převyšuje ostatní hlediska spojená s institutem posečkání, aniž tato rizika konkretizoval. Rovněž uvedl, že mateřská společnost nemá dostatek finančních prostředků na bankovních účtech, hodnota movitého majetku je uvedena v pořizovací ceně a na nemovité věci – rodinném domě v k. ú. Trenice, obec Cerhovice – vážne zástavní právo smluvní ve výši 1 680 000 Kč u banky GE Money Bank, a. s.

Žalobce v odvolání brojil proti rozhodnutí správce daně, neboť bylo nedostatečně odůvodněné, správce daně porušil zásadu volného hodnocení důkazů a zásadu součinnosti, neposoudil reálnou hodnotu nabízeného ručení od mateřské společnosti, nevzal v potaz konkrétní okolnosti případu a rovněž skutečnost, že dluh vznikl též nesprávným postupem FÚ Český Krumlov.

V *prvním žalobním bodě* žalobce tvrdil, že považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, nedostatečné a nezákonné, neboť je přesvědčen, že naplnil podmínky pro povolení posečkání daně specifikované v § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) daňového řádu. S otázkou splnění podmínky dle § 156 odst. 1 písm. d) se přitom žalovaný vůbec nezabýval. Žalobce je přesvědčen, že pokud měl žalovaný pochybnosti o tom, z jakých důvodů žádal žalobce o posečkání, měl vyzvat žalobce k doplnění žádosti.

Ve *druhém žalobním bodě* žalobce poukázal na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle něhož je řízení o posečkání ovládáno zásadou dispoziční, takže je na daňovém subjektu, aby důvody žádosti řádně zformuloval a doložil. Žalovaný v této souvislosti odkázal

na soudní praxi a komentářovou literaturu. Podle žalobce žalovaný nespecifikoval příslušnou judikaturu, jedná se o citaci z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29. Žalobce nerozporuje, že v řízení o posečkání daně se do značné míry uplatní dispoziční zásada, ovšem tuto zásadu je třeba aplikovat v souladu s dalšími zásadami daňového řízení, především se zásadou volného hodnocení důkazů a zásadou součinnosti. Ustanovení § 156 daňového řádu dává správci daně vysoký stupeň volnosti při aplikaci správního uvážení, a na odůvodnění jeho rozhodnutí je proto třeba klást zvýšené nároky; správce daně se musí vypořádat se všemi předloženými důkazními prostředky a v případě pochybností postupovat v součinnosti s daňovým subjektem.

Žalobce dále odkázal na komentář k § 156 daňového řádu, podle něhož „*právní úprava posečkání je koncipována jako institut, který je za splnění zákonem stanovených podmínek „nárokový“, resp. daňový subjekt má právo na poskytnutí dobrodiní od státu*“ (Matyášová Lenka, Daňový řád s komentářem, důvodovou zprávou a judikaturou ve znění technické novely zákona č. 30/2011 Sb., Praha, Leges 2011, str. 926). Obdobně pak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010-70.

Ve *třetím žalobním bodě* žalobce namítal, že se správce daně nezabýval reálnou výší ručení nabízeného mateřskou společností a odůvodnil zamítnutí žádosti tím, že žalobce má k dispozici další majetek (dle evidence vozidel vlastní osobní automobil BMW X3 2.0 I X83, registrační značka 3 C18891), o kterém se nezmínil. Žalobce k tomu tvrdil, že je názor žalovaného neúplný a nepřesný, neboť je sice v registru vozidel zapsán jako vlastník, ovšem s daným automobilem nedisponuje. Automobil má v držbě bývalý jednatel žalobce a odmítá ho vydat žalobci. Tuto skutečnost přitom žalovaný mohl zjistit v souladu se zásadou součinnosti.

Ve *čtvrtém žalobním bodě* žalobce tvrdil, že nedoplatek vznikl rovněž přičiněním správce daně, v takovém případě byly splněny podmínky dle § 156 odst. 1 daňového řádu a správce daně měl postupovat ve věci posečkání daně z moci úřední. K tomu žalobce připomněl, že i v oblasti veřejného práva platí zásada „nikomu neškodit“. Odůvodnění žalovaného stran nepřihlášení dluhu do exekuce považoval žalobce za nesprávné, neboť sám správce daně se má starat o dobytost svých pohledávek. Pokud by správce daně přihlásil své pohledávky včetně úroků z prodlení, jistě by byl uspokojen a žalobce by uzpůsobil své obchodní plány nastalé skutečnosti. Závěrem se žalobce ohradil proti poukazu žalovaného na jeho neuspokojivou platební morálku, neboť žalovaný vůbec nevzal v potaz změnu vlastnické i řídicí struktury žalobce a jeho striktní dodržování navržených podmínek splácení.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s názorem žalobce, že měl žádost o posečkání daně posoudit i z pohledu § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu (*první žalobní bod*). Žalovaný upozornil, že žalobce v žádosti neoznačil žádný konkrétní důvod dle § 156 daňového řádu, ovšem z textu žádosti vyplývá, že se žalobce domáhal posečkání na základě písm. a) a c), neboť používal text těchto ustanovení. Ačkoliv žalobce hovoří o nedostatku disponibilních prostředků, je patrné, že tuto argumentaci uvádí toliko na podporu splnění podmínek dle písm. a) a c). Žalovaný se k majetkové situaci žalobce vyjádřil dostatečně, neboť žalobce jako podklad pro její posouzení předložil pouze obratovou předvahu ze dne 6. 8. 2014. Žalovaný zdůraznil, že neměl pochyb o tom, z jakých důvodů žalobce žádá o povolení posečkání úhrady daně, a proto nepostupoval dle § 112 odst. 2 daňového řádu.

Ke *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že vedle zásady dispoziční je jistě třeba aplikovat i další zásady správy daní, to však rozhodně neznamená, že správce daně je povinen vyzývat daňový subjekt k doplnění žádosti o posečkání. Tento závěr nadto potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, podle něhož *„jestliže má však správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu žadatel poskytl či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout“*.

Ohledně *třetího žalobního bodu* žalovaný zopakoval, že při posouzení dostatečnosti ručení bylo přihlédnuto zejména ke skutečnosti, že na příslušné nemovité věci vážne zástavní právo smluvní ve výši 1 680 000 Kč. Žalovaný rovněž upozornil, že případné zajištění daňového nedoplatku se řeší až po posouzení, zda daňový subjekt naplňuje podmínky pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 daňového řádu. Správce daně sice bere v potaz reálnost budoucí úhrady daně, či její zajištění, ovšem nejedná se o jediné hledisko při posuzování možnosti povolit posečkání daně. V daném případě nebyly splněny podmínky dle § 156 odst. 1 daňového řádu a nadto nebyl shledán jako dostatečný majetek nabízený k ručení. Ohledně automobilu BMW žalovaný připustil, že mu nebyly známy skutečnosti uváděné žalobcem v žalobě. Ovšem nejednalo se o rozhodující okolnost, kterou žalovaný zohlednil v odvolacím řízení, a proto nemůže být napadené rozhodnutí shledáno nezákonným pouze na tomto podkladě.

Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že zákon neukládá správci daně povinnost přihlásit do veřejné dražby souhrnně všechny existující pohledávky. Žalobce v této souvislosti zcela obecně argumentuje odkazem na § 177 a násl. daňového řádu, aniž uvádí, z čeho tuto povinnost správce daně vyvozuje. Ze spisového materiálu vyplývá, že správce daně přihlásil do exekuce prodejem nemovitých věcí pohledávky na dani z přidané hodnoty a na dani z příjmů právnických osob v celkové výši 1 442 405,40 Kč s tím, že exekuční náklady činily 20 657,40 Kč. Vzhledem k tomu, že výnos z dražby činil 1 453 477,40 Kč, zjevně nemohl dostačovat k úhradě nepřihlášeného nedoplatku. Rovněž je zřejmé, že pokud by výtěžek z dražby převyšoval hodnotu přihlášených pohledávek, tento výtěžek by byl vyplacen žalobci, který by jej mohl použít na úhrady předmětného nedoplatku. Nadto je třeba trvat na tom, že nepřihlášením veškerých existujících pohledávek do exekuce nebyly naplněny podmínky § 156 odst. 1 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že tyto podmínky nebyly splněny, správce daně neměl povinnost postupovat *ex offio* a sám ze své úřední činnosti povolit žalobci posečkání úhrady daně.

Ohledně platební morálky daňového subjektu žalovaný dodal, že změny ve vedení daňového subjektu žalobce nenamítal ani v žádosti o posečkání, ani v odvolání. Nadto se jedná o nedoplatek na dani vzniklý v roce 2007, nejde tedy o přechodný stav, ale o dlouhodobou nepříznivou situaci, takže případné posečkání by nesloužilo k překlenutí momentálně špatné ekonomické situace. Při posouzení žádosti správce daně rovněž musí dbát o naplnění cíle správy daní ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu a posoudit, zda je reálné, že daň bude skutečně ve stanovených lhůtách hrazena a dlužník bude schopen hradit i úrok z posečkané částky.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Navrhované důkazy soud neprovedl, neboť skutečnosti jimi prokazované nebyly mezi stranami sporné (důkaz úhrady pohledávky FÚ prostřednictvím transakční historie UniCredit Bank ze dne 6. 6. 2012 a 14. 6. 2012), případně neměly vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí (znalecký posudek 182-3900-2014, trestní oznámení – vyrozumění oznamovatele ze dne 12. 3. 2013, č. j. KRPC-106294-69/TČ-2012-020281, podnět k prošetření ze dne 29. 6. 2012). V ostatním případech byly navržené důkazy součástí spisového materiálu, z něhož soud vyšel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám soud poukazuje na znění ust. § 156 odst. 1 daňového řádu, podle kterého *„na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky,*

- a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,*
- b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,*
- c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,*
- d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo*
- e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň“.*

Z obsahu citovaného ustanovení vyplývá, že v případě splnění alespoň jednoho z výše uvedených taxativních důvodů může správce daně eliminovat dopady vážné újmy daňového subjektu či osob na něho ekonomicky odkázaných „posunutím“ lhůty pro platbu daně anebo platbu daně rozložit na několik dílčích plateb tak, aby neblahé fiskální důsledky byly co nejmenší. Je přitom zřejmé a mezi stranami ostatně nesporné, že správce daně rozhoduje o posečkání úhrady daně na základě správního uvážení, kdy posečkání *může* povolit, a zároveň v případě splnění alespoň jedné ze zákonných podmínek posečkání povolit *musí* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010-70, podle něhož *„nastanou-li zákonem předvídané podmínky pro povolení splátek daně, musí je správce daně povolit.“*).

Z uvedeného vyplývá, že správce daně v první řadě musí zkoumat, zda podmínky dle § 156 odst. 1 daňového řádu byly splněny či nikoliv. Při tom je vázán návrhem daňového subjektu, který je povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky.

Žalobce v žádosti o posečkání úhrady daně ze dne 6. 8. 2014 uvedl, že *„v současné době se naše společnost nachází v situaci, kdy nemá disponibilní volné prostředky a není schopna uhradit dlužnou daň. Zaplacení dlužné částky daně by pro společnost znamenalo vážnou újmu spočívající v nemožnosti dalšího rozvoje podnikání a též bezprostřední riziko*

zániku podnikání, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl evidentně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období“. Žalobce tedy ve své žádosti výslovně nespecifikoval, na základě kterého písmene § 156 odst. 1 daňového řádu žádá o posečkání s úhradou daně. Tato skutečnost pak nevyplývá ani z odvolání ze dne 23. 9. 2014 proti rozhodnutí správce daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, jakož i vyjádření k žalobě uvádí, že z obsahu žádosti a odvolání lze dovodit, že žalobce namítá splnění podmínek pro povolení posečkání úhrady daně dle § 156 odst. 1 písm. a) a c) daňového řádu. Podle stanoviska soudu je však třeba přisvědčit žalobci, že slovy „*Zaplacení dlužné částky daně by pro společnost znamenalo vážnou újmu spočívající v nemožnosti dalšího rozvoje podnikání a též bezprostřední riziko zániku podnikání, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl evidentně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období*“ žádal o posečkání nejen z důvodu hrozící vážné újmy a z důvodu rizika zániku podnikání (viz § 156 odst. 1 písm. a) a c) daňového řádu], ale slovy „*v současné době se naše společnost nachází v situaci, kdy nemá disponibilní volné prostředky a není schopna uhradit dlužnou daň*“ taktéž z důvodu dle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, tedy, že není možné vybrat daň od daňového subjektu najednou. Žalobce tak v žádosti explicitně uvedl, že se v současné době nachází v situaci, kdy nemá disponibilní volné prostředky a není schopen uhradit dlužnou daň a toto tvrzení nelze chápat pouze jako odůvodnění pro naplnění podmínek dle písm. a) a písm. c) příslušného ustanovení. Z formulace žádosti naopak bez pochyby vyplývá, že žalobce nemá prostředky, aby uhradil daň najednou, a právě z toho důvodu žádá o rozložení její úhrady na splátky. Správce daně ovšem v odůvodnění svého rozhodnutí pouze obecně uvedl, že žalobce nesplnil žádný z taxativně vymezených důvodů, pro které by mohl správce daně posečkání povolit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pak jeho odůvodnění rozšířil, ovšem podrobněji se věnoval pouze podmínkám vymezeným pod písm. a) a c) § 156 odst. 1 daňového řádu. Úvahy stran splnění či nesplnění podmínky § 156 odst. 1 písm. d) v odůvodnění chybí. Žalobní námitka formulovaná *v prvním žalobním bodě* je proto po právu, neboť žalobou napadené rozhodnutí je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Oproti tomu soud nevešel na námitky uplatněné *ve druhém až čtvrtém žalobním bodě*.

Žalobce *ve druhém žalobním bodě* z větší části namítal skutečnosti, které mezi stranami nejsou sporné. K tomu citoval z komentáře k § 156 daňového řádu a zdůraznil, že správce daně při splnění alespoň jedné z taxativně vymezených podmínek musí rozhodnout o žádosti o posečkání kladně. Konsatoval, že rozhodování správce daně je v těchto věcech založeno na správním uvážení, což klade zvýšené nároky na odůvodnění příslušných rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že tyto závěry bez dalšího plynou ze zákonné úpravy, judikatury správních soudů (viz výše uvedené odůvodnění), a nepominuly je ani rozhodující správní orgány v nyní projednávané věci. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ten se zabýval předloženými důkazy a posoudil žalobcovu majetkovou situaci v plném rozsahu i s přihlédnutím ke skutečnostem, které mu byly známy z daňového spisu žalobce. K tomu soud připomíná, že žalobce jako podklad/důkaz k žádosti přiložil pouze obratovou předvahu ze dne 6. 8. 2014. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při svém posouzení zdůraznil, že žalobce vykazuje dlouhodobý záporný hospodářský výsledek, takže daňová povinnost nebyla v příčinné souvislosti s touto nepříznivou hospodářskou situací; dále připomněl, že institut posečkání nemá sloužit jako určitá forma úvěru pro další podnikání daňového subjektu, a poukázal na to, že z množství a povahy předložených dokumentů nelze učinit závěr, že právě uložená daňová povinnost by vedla k zániku žalobce.

Na tomto místě je třeba připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „*institut posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (§ 156 daňového*

řádu) je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá. Správce daně je povinen vycházet při posouzení žádosti z náležitě zjištěného skutkového stavu. Vychází přitom především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Jestliže má však správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu žadatel poskytl či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout. Daňovému subjektu však nic nebrání v tom, aby následně o posečkání úhrady daně opětovně požádal a nezbytné důkazní prostředky s touto žádostí již předložil. Stěžovateli tak lze přisvědčit v tom, že § 92 odst. 3 daňového řádu, podle něhož je daňový subjekt povinen prokazovat všechna tvrzení uvedená ve svém podání, se vztahuje i na řízení o žádosti o posečkání úhrady daně. Ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu však správci daně ukládá povinnost vyzvat žadatele k tomu, aby svoje tvrzení prokázal důkazními prostředky, pouze v souvislosti s nalézacím řízením (stanovením daně).“ (rozsudek ze dne 4.2.2015, č.j. 3 Afs 74/2014 – 29).

Ve světle těchto závěrů, kterým zdejší soud plně přisvědčuje, správce daně neměl povinnost vyzvat žalobce k doplnění žádosti o posečkání, resp. postupovat v součinnosti s žalobcem. Správce daně a žalovaný tedy nepochybili, když při posouzení žádosti vycházeli toliko z předložených dokumentů a nežádali jejich doplnění či upřesnění.

Ke třetímu žalobnímu bodu soud ve shodě se žalovaným uvádí, že správce daně při posuzování žádosti o posečkání předně zkoumá, zda žadatel splňuje některou z podmínek dle § 156 odst. 1 daňového řádu a teprve poté se zabývá případným návrhem ručení za uhrazení daňového nedoplatku. V daném případě správce daně ani žalovaný neshledali naplnění žádné z podmínek pro povolení posečkání a pouze nad rámec uvedeného se zabývali otázkou zajištění žalobcova dluhu. V rozhodnutí o přijetí ručení třetí osoby ze dne 8. 9. 2014, č. j. 5443124/14/2001-25201-107248, shledal správce daně ručení třetí osoby k zajištění neuhrazené daně jako nedostačující, neboť dle Prohlášení o majetku ručitel nedisponoval dostatečnými peněžními prostředky na bankovních účtech, hodnota movitého majetku byla uvedena v pořizovací ceně a na nemovitém majetku vázlo zástavní právo smluvní k zajištění pohledávky ve výši 1 680 000 Kč. Tuto úvahu pak správce daně promítl rovněž do rozhodnutí o posečkání úhrady daně a soud jí nemá co vytknout.

Soud dává zapravdu žalobci, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně vyhodnotil možnost zpeněžit osobní automobil BMW X3 2.0 I X83, registrační značka 3 C18891, neboť mu nebyly známy skutečnosti tvrzené v žalobě stran jeho vlastnictví. Toto pochybení však nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný danou okolnost zmínil při posouzení podmínek dle § 156 odst. 1 daňového řádu, avšak nepřisoudil jí rozhodující váhu. Úvaha žalovaného o nesplnění podmínek pro posečkání přitom ob stojí i bez této části, a proto se daná námitka nestala důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu soud znovu odkazuje na znění § 156 odst. 1 daňového řádu a připomíná, že toto ustanovení obsahuje výčet důvodů pro povolení posečkání úhrady daně. Vzhledem k tomu, že tento výčet je taxativní, správce daně nemůže žádosti vyhovět z jiných důvodů, než zde uvedených, v opačném případě by postupoval nezákonně. Správce daně proto nepochybil, když nepřihlédl k námitce, že nedoplatek vznikl rovněž přičiněním správce daně, neboť tato skutečnost není podmínkou pro vyhovění žádosti dle § 156 odst. 1 daňového řádu. Soud nepopírá, že žalobce může subjektivně vnímat postup správce daně jako komplikaci pro své podnikatelské aktivity, tento fakt však sám o sobě nezakládá nezákonnost jeho postupu a následného rozhodnutí ve věci žádosti o posečkání daně dle § 156 odst. 1 daňového řádu; žádné zákonné ustanovení totiž správci daně takovou povinnost neukládá.

Vzhledem k tomu, že správce daně neshledal naplnění žádného z důvodů dle § 156 odst. 1 daňového řádu, neměl ani povinnost postupovat *ex officio* a sám ze své úřední činnosti povolit žalobci posečkání úhrady daně. K otázce platební morálky nelze než odkázat na vyjádření žalovaného, který zdůraznil, že žalobce změny ve svém vedení netvrdil ani v žádosti o posečkání, ani v odvolání. Přitom by takový údaj mohl sloužit k dokreslení žalobcovy situace a zpřesnění důvodů jeho žádosti.

Žalobce se svými žalobními námitkami částečně uspěl; s ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného z části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (3000 Kč) a odměny daňového poradce, která je určena ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláškou č. 177/1996 Sb. (advokátním tarifem). Odměna daňového poradce náleží za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a částky 1428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je daňový poradce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží $(3000 + 6200 + 600 + 1428 =)$ 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. srpna 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová